

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж. 641/17
6.4.2017. године
Нови Сад

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Татјане Миљуш, председника већа, Здравка Василића и Снежане Глушчевић Симовљевић, чланова већа, у парници тужилаца **АА**, **ББ** и **ВВ** сви из ..., чији је пуномоћник Милан Штрбац, адвокат у Бачкој Паланци, против тужене **ГГ**, ..., коју заступа председник скупштине стамбене зграде **ДД** из ..., а чији је пуномоћник Ненад Трифковић, адвокат у Петроварадину, ради утврђења ништавости, одлучујући о жалби тужилаца која је изјављена против пресуде Основног суда у Новом Саду П. 85/14 од 19.10.2016. године, у седници већа одржаној дана 6.4.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Пресуду Основног суда у Новом Саду П. 85/14 од 19.10.2016. године **УКИДА** и тужбу **ОДБАЦУЈЕ**.

ОДБИЈА се захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П. 85/14 од 19.10.2016. године одбијен је примарни тужбени захтев да се утврди да су апсолутно ништаве и да не производе правно дејство: Одлука скупштине станара стамбене зграде **ГГ** од 4.11.2013. године о разрешењу тужиље **ВВ** као председника скупштине станара стамбене зграде **ГГ**, и осталог руководства везаног за њен мандат и Одлука скупштине станара стамбене зграде **ГГ**, о избору председника **ЂЂ**, заменика председника **ЕЕ**, благајника и записничара **ЖЖ**, што је тужена дужна да призна и да трпи. Такође одбијен је и евентуални тужбени захтев којим је тражено да се наведене одлуке пониште као незаконите и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Тужиоци су изјавили благовремену жалбу, којом наведену пресуду побијају из свих разлога прописаних одредбом чл. 373. ст. 1. ЗПП-а.

Тужени је поднео одговор на жалбу.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3., 5., 7. и 9. ЗПП-а, као и на правилну примену материјалног права, овај суд налази да је првостепена одлука донета уз битну повреду одредбе чл. 374. ст. 2. тач. 2. ЗПП-а, јер је првостепени суд одлучио о захтеву који не спада у судску надлежност.

Одредбама чл. 10. до 23. Закона о одржавању стамбених зграда („Сл. гласник РС“ 44/95, 46/98 и 88/2011, Одлука УС РС IY 186/96 - 1/2001-3, члан 68. Закона 101/2005-28, Одлука УС РС IY 95/2006 - 27/2011-59) је уређено управљање стамбеном

зградом. Према наведеним одредбама у стамбеној згради се образује скупштина коју чине сви власници станова и других посебних делова зграда. Председник скупштине зграде се бира већином гласова чланова скупштине зграде.

У конкретном случају тужиоци оспоравају законитост поступка избора органа управљања стамбене зграде, због чега су поднели тужбу суду захтевајући од суда да утврди да су наведене одлуке апсолутно ништаве и да не производе правно дејство односно да се исте пониште као незаконите.

По оцени жалбеног суда избор органа управљања стамбене зграде не представља законом утврђено право појединца нити на закону заснован правни интерес (у ком случају би применом одредбе чл. 20. Закона о одржавању стамбених зграда о повреди права или правног интереса одлучивао надлежни суд). Стога се не ради о поступку (из одредбе чл. 1. ЗПП-а) у коме суд пружа судску правну заштиту.

Одредбом чл.31. ст.1. Закон о одржавању стамбених зграда је прописано да надзор над применом одредаба овог закона и прописа донетих на основу наведеног закона врши општина, односно градска управа. Цитирана одредба има општи карактер и примењује се на све односе уређене наведеним законом па и на односе управљања стамбеном зградом. С тим у вези у оквиру надзора органи општинске односно градске управе су овлашћени да врше контролу и предузимају мере ради отклањања незаконитих и штетних радњи и активности у циљу спровођења закона и у интересу грађана. Са наведених разлога у конкретном случају постоји надлежност општинске управе, а не суда за одлучивање о захтеву тужилаца за утврђење ништавости односно поништај одлука које се односе на законитост избора органа управљања стамбеном зградом. С тим у вези, а за оцену надлежности суда за одлучивање о захтеву тужилаца, од значаја је Одлука Уставног суда Републике Србије IV. бр. 175/99 од 14.11.2002. године (којом Одлуком је одлучено о негативном сукобу надлежности између органа управе и суда, а у вези надлежности за одлучивање о законитости поступка избора органа управљања стамбене зграде).

Како је за одлучивање о законитости поступка избора (односно утврђења ништавости и поништаја одлука о избору) органа управљања стамбеном зградом надлежна општинска управа, побијаном пресудом је одлучено о захтеву који не спада у судску надлежност, због чега је иста (применом одредбе чл. 391. ст. 2., у вези чл. 386. ст. 3. ЗПП-а) укинута и тужба одбачена.

Остали жалбени наводи нису битни, због чега нису посебно ни цењени, сагласно одредби чл. 396. ст. 1. ЗПП-а.

Имајући у виду околност да је тужба тужилаца одбачена, те околност да тужена није изјавила жалбу на одлуку о трошковима парнице (нити је истакла захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка) суд је одлуку о трошковима парнице садржану у пресуди као правилну потврдио, а захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка одбио, све позивом на одредбу чл. 165. ст. 2. и чл. 154. ст. 1., те чл. 401. тач. 2. ЗПП-а.

На основу одредбе чл. 387. ст. 1. тач. 4. ЗПП-а одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Татјана Миљун с.р.**

з.т.о.

Напомена:

Рев 2335/2017 од 06.11.2017. године, одбија се као неоснована ревизија тужилаца изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 641/17 од 06.04.2017. године.